

Resul-i Ekrem'in (s.a.v) Tevazusu

Resûl-i Ekrem, neseben en şerefli bir kabileye mensup idi. Davasının azametinden dolayı Cenâb-ı Hak kendisine büyük bir haşmet ve kuvvet bahşetmişti. Bütün bunlara rağmen O, (s.a.v) son derece mütevazi idi. Mekke'den Medineye hicret etmek zorunda kaldığı halde, en çok sevdiği Mekke'ye muzaffer bir komutan ve bir fatih olarak girmesine mukabil, boynunu devesinin boynuna degecek kadar eğerek tevâzû içerisinde şehre girmiştir.

Hz. Peygamber (s.a.v)

“Ben Abdullah’ın oğlu Muhammedim; Allah’ın kulu ve Resûlüyüm; Allah’a andolsun ki, beni derecemden daha fazla yükseltmenizi kesinlikle istemiyorum.”

buyurmuş ve örnek bir kul olarak yaşamıştır.

“Şayet bir kaburga yemeye bile davet edilsem, icâbet ederim.”

demek suretiyle tevazuunu ortaya koymuş ve kölelerin de davetine icabet etmiştir.

Peygamber Efendimiz, ata, deveye ve merkebe binmiş ve halkın kullandığı vasıtaları kullanmaktan imtina etmemiştir. En sıradan bir insana karşı bile tevazu göstermiştir.

Abdullah b. Mes’ud (r.a) şöyle anlatıyor: Bedir günü bir deveye üç kişi biniyorduk. Ebû Lübabe ve Ali b. Ebî Tâlib de Resûlüllah Efendimiz ile birlikte bir deveye binmişlerdi. Onlar: *“Ya Resûlullah! Biz yürürüz, deveye siz binin.”* dediler.

Allah Resûlü şöyle buyurdular:

“Hayır, siz benden daha dayanıklı değilsiniz. Ben de sevap alma bakımından sizden daha zengin değilim.”

Hz. Aişe (r.a) şöyle demiştir:

“Elbisesinin söküğünü kendisi diker, sizden birinizin evde yaptıklarını yapardı.”

Hz. Peygamber (s.a.v.) herkesin giydiğinden giyer, yediği yemeklerden yerdi ve yemek seçmezdi. O'nun giydiği elbiseler sade idi. Övünmek ve gösteri maksatlı giymeyi hoş karşılamazdı.

Hz. Mevlana'nın dediği gibi;

“Allah Resûlü çok mütevazî idi. Zira iki cihanın bütün meyveleri O'nda toplanmıştı.”